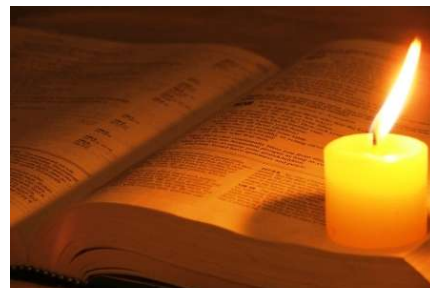

A vegades... | Ignasi Ribas i Prunés .....

- A vegades les paraules són tan plenes de grill que arrenen al cor i ens transformen la vida.
- A vegades les paraules són tan clares i entenedores que ens guien vers el terme.
- A vegades les paraules són tan plaents que ens evadeixen.
- A vegades són tan llises, dures i estretes que esdevenen amenaces.
- A vegades les paraules ens arriben tan carregades de so que semblen insults.
- A vegades les paraules degoten mansament i vessen intimitats.
- A vegades les paraules no ens són plaents i deixem que s'enterrossin.
- A vegades les paraules són tan punxegudes que se'ns arrapen i no ens les traiem mai més de sobre.
- A vegades les paraules fan ressò i s'escolten per tota la contrada.
- A vegades els mots són tan tendres que es marceixen abans d'arribar a terme.
- A vegades les paraules són tan flonges i buides que el vent se les emporta.
- A vegades les paraules són com un grapat de pètals que ens omplen la conversa de perfum i de plaença.
- A vegades les paraules són dictades pel Crist i esdevenen Sagrament de Salvació.
- I una vegada la Paraula es va fer home i habità entre nosaltres. I Déu salvà la humanitat per la Paraula que tenim a la boca i al cor i que hem de fer Vida.
- A vegades, però, l'entorn és tan fred que se'ns glacen les paraules. I n'hi ha tanta collita que es marceixen pels racons de la memòria.

Contemplar i pregar

Aquest oli sobre fusta d'Albrecht Dürer (1471-1528) es guarda a la col·lecció Thyssen de Madrid. Jesús hi apareix conversant amb els doctors de la Llei, d'acord amb les explicacions de l'evangeli de Lluc (2,41-47). Els savis fan cercle a l'entorn del jove i mostren la seva estupefacta sorpresa. Un dels detalls que atrau l'atenció són les

quatre mans situades al centre de la imatge, que parlen per si soles. El rostre de Crist, fill de Déu fet home, reflecteix la seva juvenesa eterna. I si els savis l'escolten admirats per la seva eloqüència precoç, nosaltres hem de fer el mateix: escoltar-lo.

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Josep Àngel Colomé
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72
Correu electrònic: jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

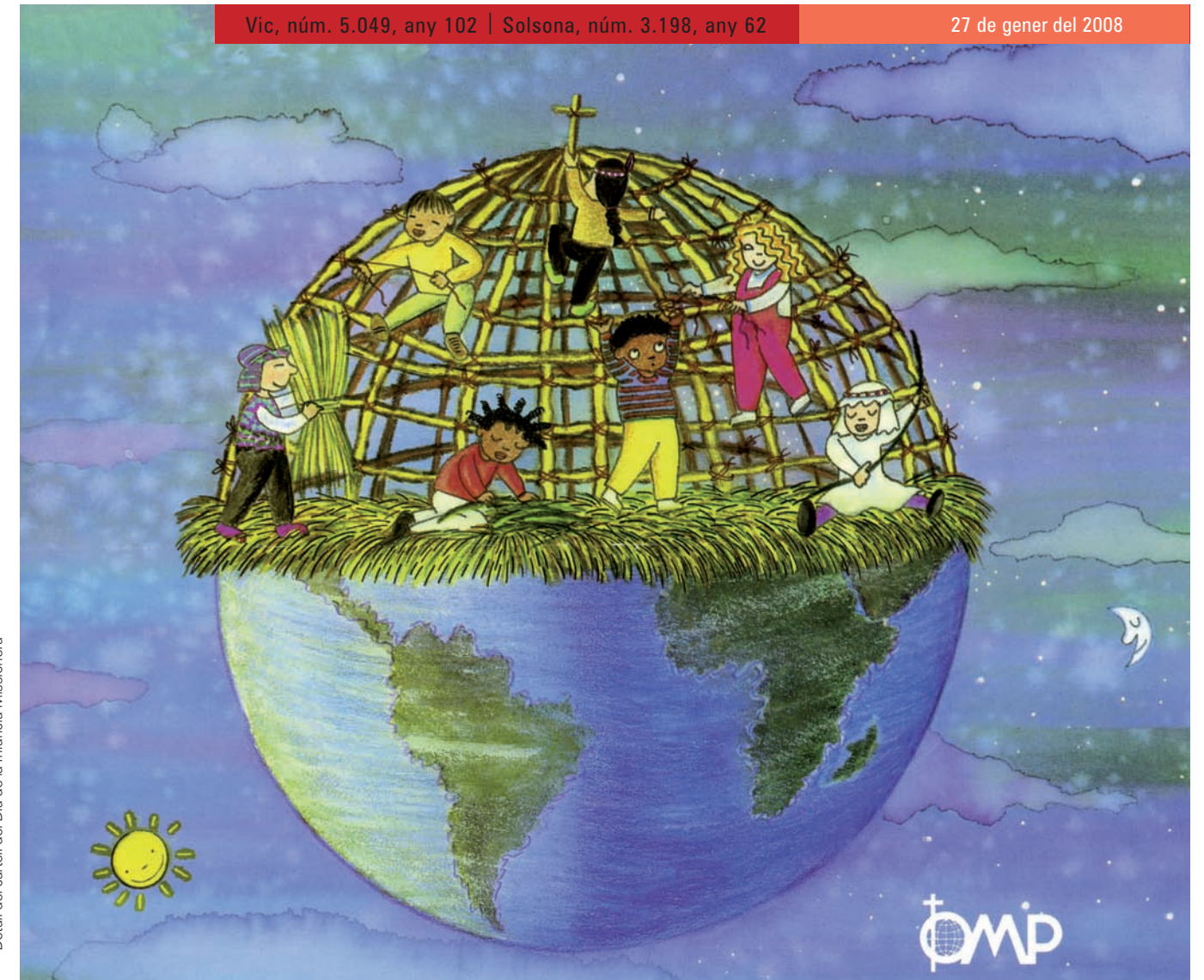
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 VIC

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Detall del cartell del Dia de la Infància Missionera

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Amb la col·laboració de tots .....

I sense oblidar-nos dels infants. Així ha de ser i així ho dóna a entendre la imatge que veiem avui reproduïda. Infants de diferents països i cultures es mostren actius en la seva dedicació a «construir el món» que pren forma d'església. Han fet seva la frase del cartell del Dia de la Infància Missionera: *Posem-nos a treballar*. I ho practiquen convençuts que el món pot avançar vers un futur de justícia i solidaritat, afegint-hi cadascú el seu granet de sorra. Els polítics, els empresaris, els intel·lectuals... hi tenen la seva part de responsabilitat, però també els infants que van a l'escola, que s'agrupen amb altres... hi participen.

Òbviament, hi ha un sens fi de coses que cal exercitar des de petit. Obrir-se al vast panorama de les Missions n'és una. Ho confirmen frases com aquesta: «Allò que la persona ha descobert quan era infant, no roman amb ell al llarg de la vida?» (Germà Roger). O com escrivia el jove ordenat de prevere a la diòcesi de Solsona el passat 30 de desembre: «Quan, essent encara un nen, el rector de Miralcamp em va regalar un exemplar de la revista missionera infantil *Aguiluchos*, ja es va obrir al meu davant la realitat dels pobles africans, sud-americans i asiàtics, i de la tasca dels missioners enmig d'ells.» Conclusió? Que tots hem de col·laborar en la tasca missionera, àdhuc els infants.

Diumenge III de durant l'any | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (8,23b)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans.

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

Salm responsorial (Salm 26)

El Senyor m'il·lumina i em salva.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estiguen ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat

batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafarnaüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, Jesús veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veni amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se'n anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se'n anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

Agrupació de parròquies | Narcís Riba i Codina, vicari general

Té molts segles, la parròquia; el seu rol i el seu funcionament han tingut temps per a ser ben variats. Ha estat a l'origen de la majoria de les nostres poblacions; ha vertebrat la nostra Església; ha ofert servei a qualsevol persona, o comunitat, només pel fet de residir en un determinat territori...

En temps recents s'havia pres com un benefici, amb dot o sense, de les rendes de la qual vivia el rector; ordinàriament calia la celebració de concurs de cara a mostrar mèrits per a proveir-les.

El Concili de Trento va aconseguir que el rector residís a la seva parròquia. El rector, tanmateix, s'hi feia més o menys, d'acord amb les circumstàncies (zel pastoral, salut, dèries...). Cada parròquia funcionava com un ens autònom, a vegades rival de la parròquia veïna; només el bisbe podia demanar comptes, i encara.

El Concili Vaticà II (1962-1965) va canviar accents: l'Església és Poble de Déu, que exerceix un sacerdoci comú i un de ministerial. Ningú, per tant, no s'ha de sentir usuari, tothom participa segons el seu estat.

El ministeri sacerdotal és primàriament un servei al si de l'Església, no pas un mitjà de subsistència.

En virtut de la comunió els creients del món sencer se saben pertanyents a una sola família, la família dels Fills de Déu, amb goigs i penes. D'ací que saltin tota mena de muralles (teològiques i pastorals) a l'hora de compartir: qualsevol assumpte, en principi aliè, pot ser sentit com a propi.

Per això la nostra diòcesi, en la reunió general d'arxiprestos celebrada a Arbúcies l'octubre del 2007, s'ha marcat l'objectiu de *caminar cap a l'agrupació de parròquies sota el guiatge i l'impuls de l'Esperit Sant, artífex principal de la comunió eclesial, per a donar un millor servei pastoral a les parròquies i a cada fidel en particular, partint de la realitat de cada arxiprestat i de les experiències pastorals conjuntes que s'hi van fent.*

L'agrupació de parròquies cerca un model que millori l'atenció als fidels i l'acompliment de la missió de l'Església, tenint en compte la realitat de la comunió eclesial i també les experiències pastorals ja existents.

Per tant, hom demana que, si hi ha més d'un prevere, faci equip amb els altres i que, com sigui, també hi tingui el seu lloc un equip de laics, sota la direcció del rector. Té moltes maneres d'endegar-se. Ací hom ha apostat que neixi de baix; té l'avantatge que neix de

la base i no pas del disseny d'un despatx, en comunicació amb el bisbe; i l'inconvenient que té un ritme de creació més lent, però més ferm.

Un altre avantatge és l'adaptació a les circumstàncies de cada lloc; per exemple, de cada arxiprestat i de la seva història. No cal rumiar gaire per a adonar-se de com són diferents les circumstàncies d'un arxiprestat rural, com el Lluçanès, i les d'un d'urbà, com Manresa. Perquè tot vagi ordenat, serà bo de comunicar el procés seguint el bisbe o el vicari de pastoral.

Així, doncs, una agrupació de parròquies és *un conjunt de parròquies veïnes que, sota la direcció d'un rector o d'un equip de preveres i amb la col·laboració d'un equip de laics, volen anunciar, viure i celebrar la fe des de la comunió per tal de portar a terme la missió de l'Església.*

En la pràctica, es tracta d'unes parròquies veïnes, que tenen un sol rector o més d'un, que posen en comú el seu funcionament i els seus serveis. A la nostra diòcesi, com que ha de néixer de baix, els serveis es posaran en comú de manera progressiva.

Si ens en sortim, acabarem de fer front a l'escassetat de preveres i contribuirem al bon funcionament de la diòcesi i del servei dels fidels, sense oblidar de pregar per les vocacions sacerdotals.

De cara a oferir objectius a aconseguir, hom enumera:

- *Creació d'un Consell Interparroquial per a avançar vers l'agrupació.*
- *Formació coordinada: catequesi, grups de «lectio divina», grups d'estudi de la Bíblia, animadors del cant litúrgic, Càritas, visitadors de malalts, etc.*
- *Catequesi: grups de catequesi interparroquial d'adults, joves, infants.*
- *Compartir serveis: catequistes, animadors del cant litúrgic, visitadors de malalts, col·laboradors de Càritas, etc.*
- *Despatx interparroquial.*
- *Reorganització i coordinació de l'horari de misses i de celebracions.*
- *Caminar cap a una economia conjunta, però amb comptabilitats separades.*

Agenda litúrgica de la setmana

27 ■ Diumenge III de durant l'any

/A. Santa Àngela Mèrici, verge (†1540). Sant Enric d'Ossó i Cervelló, prevere (†1896).

Lectures: Isaïes 8,23b-9,3 / Salm 26 / 1Corintis 1,10-13.17 / Mateu 4,12-23

Litúrgia de les hores: Setmana III

28 □ Dilluns. Sant Tomàs d'Aquino, prevere i doctor de l'Església (†1274). Sant Valeri (s.IV).

Lectures: 2 Samuel 5,1-7.10 / Salm 88 / Marc 3,22-30.

29 ■ Dimarts. Sant Pere Nolasc, religiós (s. XIII).

Lectures: 2 Samuel 6,12b-15.17-19 / Salm 23 / Marc 3,31-35

30 ■ Dimecres. Santa Martina, màrtir. Sant Lesmes, abat (s. XI).

Lectures: Samuel 7,4-17 / Salm 88 / Marc 4,1-20

31 □ Dijous. Sant Joan Bosco, prevere (†1888).

Lectures: 2 Samuel 7,18-19.24-29 / Salm 131 / Marc 4,21-25

1 ■ Divendres. Sant Pioni, màrtir. Santa Veridiana, verge.

Lectures: 2 Samuel 11,1-4a.5-10a.13-17 / Salm 50 / Marc 4,26-34

2 □ Dissabte. La Presentació del Senyor.

Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23 / Lluc 2,22-40

3 ■ Diumenge IV de durant l'any

/A. Sant Blai, bisbe (s. IV). Sant Anscari, bisbe (†865).

Lectures: Sofonies 2,3;3,12-13 / Salm 145 / 1 Corintis 1,26-31 / Mateu 5,1-12a

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat Guillerries-Congost (4).....

El dissabte dia 15 de desembre es feia la visita pastoral a la parròquia de Sant Fruitós dels **Hostalets de Balenyà**. Amb el rector, Mn. Joaquim Fàbregues Navarro, el bisbe anava a pregar, al matí, a les capelles dels masos de la Serra, Ca l'Illa i Vall-Ilosera. Va visitar els malalts. Una velleta, neboda del P. Pujol, C.M.F., fundador a Vic de les Missioneres de la Institució Claretiana, es passa moltes estones resant rosaris «pregant per la conversió dels pecadors». L'Obra Religiosa Social del Casal Oller, on el bisbe anà a saludar els vellets i minusvàlids, ens convidava a compartir la taula de migjorn.

A les quatre de la tarda es va reunir amb els catequistes de l'arxiprestat; uns trenta voluntaris de la Bona Nova que expressaren les joies i les dificultats del seu ministeri evangelitzador. Venia després la trobada amb els membres col·laboradors de la parròquia i, amb volves de neu, entràvem a l'església per a la missa estacional. El bisbe va confirmar dinou joves en la fe de Jesucrist. La celebració fou molt ben participada, ben cantada i lluïda. Fins i tot va refilar un violí. Que bé que ressonaven en la sagrada nau les paraules de Jesús: «Aneu i comuniquen el que heu sentit a dir... els desvalguts reben la Bona Nova» (Mt 11). «Sí –deia el bisbe–, per als qui seran fidels, aquell dia hi haurà festa i alegria, com ens diu Isaïes.» En sortir, ja no nevava.

El diumenge dia 16, **Seva**. La visita del Pastor fou clàssica: rosari, confessions, missa estacional, salutacions a la gent, dins i fora del temple...

La paraula del tercer diumenge d'Advent: «tingueu paciència... com el pagès espera els fruits preciosos» (Jaume 5, 7), era ben apropiada per a exhortar a ser fidels a la fe sense defallir.

Seguidament anàvem cap a **Santa Eugènia del Congost**. El rector, Mn. Pedro-José Ynaraja, acollí el bisbe a la rectoria, mostrant valuoses peces del país de la Bíblia, icones i creus. Dinar, l'hora menor del breuari, amb un bon grup de gent jove i gran, i s'anà cap a l'església, que s'omplí. Es féu una solemne celebració de la penitència presidida pel bisbe. Una mare acompanyà els quatre fills als peus del confessor: escena digna dels temps apostòlics. Vingué després una catequesi explicativa sobre la figura del bisbe i el seu significat en la comunitat cristiana. Es feren preguntes i s'inicià l'eucaristia.

«Envio davant teu el meu missatger perquè prepari el camí» (Mt 11,9), fou el gran missatge de la paraula proclamada. El bisbe donà les gràcies al rector, a les famílies i altres participants i s'acomiadà.

Les Missions sempre | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Aquest diumenge truca a la porta de la nostra atenció eclesial la Jornada de la Infància Missionera. I el primer que ens cal preguntar és si en les nostres parròquies i escoles tenim grups d'infància missionera. Per dir-ho amb altres paraules, si els nostres infants porten la mirada missionera de l'Església en el seu cor i la fan present amb activitats diverses durant tot l'any.

Si l'ardor i el treball missioner no és present en els nostres infants, vol dir que tampoc no és present en nosaltres, els adults que formem les comunitats cristianes. I la comunitat que no porta l'interès per la missió pròpia de l'evangelització és una comunitat que no aprecia com cal la seva fe cristiana o, encara més, la fe no ocupa el lloc central en el cor de les persones que la formen. El papa Benet XVI deia recentment en una carta adreçada als membres de la Infància Missionera d'Àustria: «L'amistat amb Jesús és un do tan preciós que no es pot tenir solament per a un mateix. Qui rep aquest do sent la necessitat de transmetre'l als altres, i, d'aquesta manera, el do, compartit, no minva, sinó que es multiplica.»

L'evangelització missionera, tant en països llunyans com, cada vegada més, entre nosaltres, és un deure que neix de la nostra mateixa vocació baptismal.

L'estima per l'obra missionera, acompanyada de la pregària i del nostre suport econòmic, és un deure de tots i cada un de nosaltres, amb el qual hem d'educar els nostres infants i joves.

Per altra part, el deure missioner neix també des de la mirada al «dret» que té tota persona d'escoltar la Bona Nova de l'evangeli per a realitzar en plenitud la seva vocació humana que és al mateix temps divina, perquè tota persona humana que neix a la vida és cridada a esdevenir fill de Déu pel coneixement salvador de Crist, el rostre humà del qual manifesta el Misteri de Déu que és Amor.

Són il·luminadores aquelles paraules del papa Pau VI: «Volem posar en relleu que ni el respecte ni l'estima envers les religions no cristianes, ni la complexitat de les situacions no impliquen per a l'Església una invitació a silenciar davant els no cristians l'anunci de Jesucrist. Més aviat a l'inrevés, l'Església pensa que aquestes multituds tenen el dret a conèixer la riquesa del misteri de Crist, dins el qual creiem que tota la humanitat pot trobar, amb insospitada plenitud, tot el que cerca a les palpentes sobre Déu, l'home i el seu destí, sobre la vida i la mort, sobre la veritat» (*Evangelii nuntiandi*, 53).

Aclariment.....

De part de la redacció del Full, es demana als nostres lectors que, si van llegir el comentari evangèlic publicat el passat dia 6 de gener, a la pàgina 3, vulguin completar-lo amb una frase final que hi mancava i que té la seva importància com a conclusió de la reflexió que precedia. Els dos darrers apartats són els següents (en cursiva, el no publicat):

Hem de fer, doncs, costat als missioners que fan present Jesucrist arreu del món i alegrar-nos quan el descobrim present i actuant en esferes allunyades de les nostres habituals.

No ens oblidem, a més, de fer als infants, a les noves generacions, l'obsequi del coneixement de Jesucrist. També ells tenen dret a la mateixa herència.

► **Recés de quaresma** que tindrà lloc a la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic el diumenge dia 10 de febrer. Farà d'acompanyant el P. Josep Vilarrúbias, claretia. Començarà a les 10 del matí i acabarà a les 6 de la tarda. Informació i inscripcions: tel. 93 885 0544, c/e claretvic@claretvic.net.

► **Al temple de Sant Antoni M. Claret de Vic**, avui, dia 27 de gener, a les set de la tarda, es projectarà un audiovisual sobre l'expedició al Sinai efectuada el passat mes de novembre. Anirà a càrrec del P. Anton M. Vilarrúbias, claretia. És un acte obert a tothom.

La Bona Nova | F.G.T.....

Isaïes diu que la regió de Galilea, la més influenciada pel paganisme dels pobles veïns, serà enaltida pel Senyor, que el poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum. Després explica que Déu els omple de goig i d'una alegria immensa i que els dóna la llibertat.

L'evangeli de sant Lluc ens diu que Jesús començà la predicació per Galilea a fi de complir aquesta profecia.

La conversió que proposa és l'acolliment del Regne del cel, que comporta deixar la tenebra per amarar-se de la llum de la veritat,

superar la tristesa per experimentar el goig i l'alegria de saber-se estimats per Déu i de desfer-se del pecat que esclavitzava i no ens deixa realitzar com a persones. És la Bona Nova del Regne.

Demana col·laboradors per a la seva obra: crida els primers deixebles perquè siguin pescadors d'homes.

Anys més tard, sant Pau haurà de recordar que l'anunci d'aquesta Bona Nova no es pot fer amb rivalitats entre els deixebles ni amb llenguatge de savis, per lluïment, sinó basant-se en el valor de la creu de Crist.

El Sinaí, escola d'espiritualitat i cultura | Anton M. Vilarrúbias .....

Baixant del Gebel Musa. Foto: Josep Codina

L'ascensió al Gebel Musa del Sinaí, la muntanya de Moisès, per veure la sortida de sol qualsevol dia de l'any és ja un dels objectius que figuren a l'agenda de les agències de viatges egípcies, sobretot si tenen interessos en les instal·lacions turístiques de la península triangular del Mar Roig, entre els golfs de Suez i Àkaba. El proppassat novembre, concretament, ens vam trobar no menys de sis-centes persones als entorns perillosos del cim, no al cim ben bé, perquè literalment no hi cabíem. Tenim una expressió en la nostra llengua que indica aquestes situacions massives: «Sembla la Rambla.» Doncs la pujada al Sinaí avui dia, si no és per sortosa excepció, sembla la Rambla. Els guies beduïns que ens menaven asseguraven que això és quasi tot l'any i que és la seva vida.

Les obres públiques que l'estat egipci està fent en el litoral i part de l'interior peninsular sobten els qui, anys enrere, havíem fet el camí de l'Èxode per pujar amb silenci religiós i adorant el cim on Déu donà les taules de la Llei. Qui ha conegut aquesta evolució turística, per altra part molt en consonància amb els temps contemporanis, ha arribat a la conclusió que cal trobar metodologies noves perquè l'ascensió al Sinaí sigui aconhortadora i profitosa espiritualment.

Per altra part, moltes vegades he ascendit com a pelegrí bíblic a la santa muntanya per baixar-ne immediatament un cop el sol s'ha alçat entre les vermells del

cel i el rogenç granet de l'orografia al primer bes del sol. Però sempre els horaris, calendaris i economies t'obliguen a baixar sense perdre temps, dutxa a l'hotel, esmorzar, maletes i bus directe vers Elat si vas a Israel o vers el Caire si en véns. Poc Sinaí i massa rapidesa.

Fa pocs anys que iniciarem el canvi de costums i ens hem anat instal·lant al Wadi El-Raha tres o quatre dies per assaborir la riquesa bíblica, orogràfica i cultural que la muntanya i el monestir ofereixen als qui saben quedar-s'hi. Amb els anys hom ha anat descobrint que tot el que Egipte ofereix ha de ser observat, contemplat i assumit amb pau interior i sense presses. Aquesta experiència val tant per a les obres faraòniques, les comunitats coptes, els barris més pobres de Zabaline i Ezbel El-Naght, el pas imperceptible del Nil, com per a la vida dels camperols a les seves voreres. Egipte no ha de ser visitat amb presses, malgrat el brogit del Caire.

Fa uns mesos, uns quants amics vam decidir anar directament de casa al Sinaí, viure-hi durant uns dies per retornar després a la nostra vida de cada dia; vam renunciar als hotels convencionals, a tot turisme complementari i a passar temps per barris comercials. El nostre camp base fou l'hostatgeria del mateix monestir de Santa Caterina, al costat de la basílica de la Transfiguració i de les quasi tres mil icones inefables que posseeix aquell cenobi com a tresor universal.

La primera nit ascendírem el Gebel Musa en llarga processó convencional de turistes, camells, pelegrins, beduïns i llanternes. L'espera al cim fou de molt fosca i fredor. Un cop el sol féu la seva aparició, no tinguérem cap pressa a baixar. La gentada que teníem a l'entorn anava davallant per l'estret viarany de baixada; era com un gran embut que no acabava d'engolir l'allau de gent tan diversa. Assaborírem la muntanya en la seva transformació lumínica segons el sol anava enlairant-se. Des de l'ermita de la Trinitat, al cim del Gebel Musa, a horitzó obert, contemplàvem embadalits la grandària pètria del muntanyam sinaític. Des de les carenes del sistema endevinàvem també el curs dels wadis El-Arbaein, Shrayij i Ferrah, que dos dies més tard trepitjaríem per ascendir al pic de Santa Caterina, quatre-cents metres més alt encara que la muntanya de Moisès.

El guia preparant el te. Foto: A.M. Vilarrúbias

El descens fou tranquil i pausat, evocant els textos bíblics de l'experiència d'Elies a l'Horeb. Observant la geologia dura i escantellada del paratge, visualitzàvem els efectes de l'huracà, el terratrèmol i l'incendi que no definien Déu (1Re 19,1-18). Descendint al Wadi El-Deir, on hi ha el monestir de Santa Caterina, descobríem a l'horitzó proper el Wadi El-Raja, on s'havia instal·lat el poble hebreu. Dins el monestir es guarda l'esbarzer i la font de Jetró.

No cal dir que tinguérem estones comunitàries d'explicació, comentari, tertúlia i celebració. Rellegírem l'Èxode i férem comentari de tots els seus miracles, començant per les plagues d'Egipte, el pas del Mar Roig, les aigües de Mara, el manà, les guatlles, l'aigua de la roca, l'esbarzer incandescent, la muntanya cremant en la teofania del Decàleg, els textos d'Egèria, i recordàrem el pas del monjo montserratí Bonaventura Ubach per aquest monestir. Vam visitar alguna ermita de la mun-

Camí del pic de Santa Caterina. Foto: A.M. Vilarrúbias

tanya, curiosament conservada i amb verdors vegetals, miracle d'ermita en aquells indrets, i també l'ídol-tòtem dels beduïns neolítics, abans del cristianisme i de l'islam, a dos quilòmetres del monestir. Una experiència intensa i rica fou el fet de conviure amb famílies beduïnes a les seves mateixes cases, convidats per ells.

Un temps important és el que dedicàrem al museu d'icones, manuscrits i orfebreria litúrgica. Vam quedar corpresos davant la bellesa gòtica del retaule de Santa Caterina que el barceloní Bernat Maresa, cònsol dels catalans a Damasc, oferí al Monestir l'any 1387. L'obsequi del cònsol damascè va relacionar d'una manera molt particular el monestir amb la Corona d'Aragó. El fet de dir que érem catalans i veníem a saludar la nostra santa Caterina ens obrí portes i somriures, ben diferentment del record que els nostres avantpassats deixaren en altres indrets del Pròxim Orient.

La pregària, amb la Bíblia i els Apotegmes del Pares a la mà, i la celebració eucarística hi foren presents cada dia, eren els moments més forts de la jornada. El temple eren les imponents muntanyes de l'entorn, per cúpula teníem el cel i les estrelles, amb la brillantor de nit de desert, eren les llànties.

Durant la celebració de l'eucaristia. Foto: A.M. Vilarrúbias